

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Torben Lund (S):

Vi er meget tilfredse med, at der er skabt enighed om at dele lovforslaget, sådan at vi i denne samling alene skal færdiggøre kapitlet om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Vi er også indstillet på, at vi bør have en lovgivning igennem omkring indgreb i meddelelshemmeligheden. Vi bør have nogle detaljerede regler i lovgivningen om betingelserne og om fremgangsmåden på dette område, sådan at retssikkerheden sættes i højsædet, og derfor kan vi gå ind for, at advokatbeskikkelse udvides til at omfatte alle aflytningssager.

Ændringsforslaget fra SF om, at åremålskriteriet for anvendelse af aflytning m.v. skal være 8 år i stedet for 6 år, kan vi ikke tilslutte os. Vi mener faktisk ikke, at 8 år længere er en relevant strafferamme. 6 år vil være den ramme, der er bedst i harmoni med den udvikling i nedadgående retning, der har været i vores strafferammesystem, og derfor kan vi tilslutte os lovforslaget, som det foreligger med en 6-årig strafferamme.

Det, der vel kunne give anledning til mest diskussion, er spørgsmålet om tilfældighedsfundene, altså spørgsmålet om, i hvilket omfang man kan anvende oplysninger, man kommer i besiddelse af under en aflytning, til efterforskning og som bevis i sager af mindre alvorlig karakter. Dertil vil vi sige, at vi naturligvis bør kunne anvende disse tilfældighedsfund i efterforskningen hos politiet. De bør kunne være igangsætningen af en efterforskning i politiets regie.

Vi er til gengæld nok lidt mere skeptiske over for at anvende tilfældighedsfundene som bevismiddel i retten. For brug af tilfældighedsfundene i retten kunne selvfølgelig tale, at det kan virke anstødeligt, hvis retten ikke kan tage hensyn til et åbenlyst bevis for en forbrydelse, som man er kommet i besiddelse af under en aflytning, også selv om det var en forbrydelse, som egentlig ikke gav adgang til aflytning i sig selv.

Men derimod taler jo i hvert fald det afgørende hensyn, at vi jo netop har afgrænset

anvendelsen af indgreb i meddelelshemmeligheden, herunder aflytningen, til sager, hvor der er begrundet mistanke om, at der foreligger meget grov kriminalitet. Derfor kan det vel være tvivlsomt, om det er rimeligt at anvende tilfældighedsfundene som bevismiddel i retten i sager af mindre alvorlig karakter.

Vi mener faktisk, at det sidste hensyn bør være det afgørende. Det vil være det mest logiske, det mest redelige, at et aflytningsresultat, en båndoptagelse af en aflytning, alene kan anvendes som bevis i sager, der er omfattet af lovens betingelser.

Lad os antage, at aflytningen vedrører en narkosag og man under denne aflytning kommer under vejrs med, at der er foregået et manddrab – der foreligger måske ligefrem noget, der kunne ligne en tilståelse af et manddrab. I den situation vil man naturligvis kunne anvende aflytningsresultatet som bevis i retten for det manddrab, der omtales i den pågældende telefonsamtale, men hvis det drejer sig om oplysninger om kriminalitet, der ikke er alvorlig nok til, at man i sig selv kunne bruge så stærkt et efterforskningskridt som indgreb i meddelelshemmeligheden, så mener vi heller ikke, at de pågældende oplysninger direkte skal kunne tjene som bevis i retssagen. Men det er klart, at den oplysning, politiet får igennem telefonaflytningen, kan blive igangsættende for efterforskningen af den kriminalitet, der omtales i den pågældende telefonsamtale.

Vi er en lille smule i tvivl om, hvorvidt det forslag, der foreligger fra SF og de radikale, egentlig opfylder den holdning, vi har givet udtryk for her. Specielt synes vi, at bemærkningerne til den pågældende bestemmelse virker meget besynderlige, og derfor er jeg glad for at kunne sige, at vi under alle omstændigheder ønsker denne sag tilbage i retsudvalget. Så kan vi også få afklaret, om der foreligger problemer i forbindelse med ordlyden af det ændringsforslag, der er stillet af SF og det radikale venstre.

Når vi gerne vil have lovforslaget tilbage i udvalget, hænger det også sammen med den megen omtale, der har været i de seneste dage af en konkret rumaflytningssag. Det er jo således, at visse personer med tilknytning til en mistænkt er udelukket fra at afgive vidneforklaring. Det kan være præsten, det kan være den pågældendes forsvarer, og det kan